

Arrest

nr. 264 712 van 30 november 2021
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. OGUMULA
Generaal Geneesheer Derachelaan 127/3
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 28 september 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 9 april 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 27 mei 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Iraans staatsburger en afkomstig uit Bahar (Iran).

U ging er niet mee akkoord dat zaken zoals het gebed en de ramadan in de moslimreligie onder dwang gebeurden. Vanaf uw veertiende of vijftiende had u een hekel aan godsdienst. U verliet Iran in de zomer van 2003 om economische redenen. U verbleef na uw vertrek twee weken in Turkije en reisde daarna naar Griekenland, waar u eind 2003 of begin 2004 een verzoek om internationale bescherming indiende omwille van uw economische problemen. Na uw aankomst in Griekenland woonde u gedurende drie of vier maanden bij H(...), die een protestants christen was en die u uitnodigde om deel te nemen aan de huiskerk waarvan hij pastoor was. U voelde meteen rust in uw hart wanneer er sprake was van het christendom. Uw hart kon het wel accepteren maar uw hoofd sputterde tegen. Door uw slechte ervaringen met de islam in Iran had u een hekel gekregen aan godsdienst. U was van mening dat het volstond om een goed mens te zijn en u probeerde om uw eigen weg te vinden. In oktober 2010 en juli 2011 werd u twee keer aangevallen door leden van de Griekse extreemrechtse beweging Gouden Dageraad. In 2011 werd uw verzoek om internationale bescherming, dat u eind 2003 of begin 2004 had ingediend, geweigerd in Griekenland. U onderhield tussen 2003 en 2012 steeds contact met H(...) maar uw standpunt tegenover zijn protestantse geloof veranderde in die periode niet. In februari 2012 kreeg u in Griekenland een verblijfsvergunning voor twee jaar op basis van uw integratie en uw langdurig verblijf in het land (en dus niet als begunstigde van internationale bescherming). Op 20 oktober 2012 reisde u met het vliegtuig vanuit Griekenland naar België. U besloot Griekenland te verlaten omdat u mentaal en fysiek zwaar had geleden onder de aanvallen van Gouden Dageraad op uw persoon. In 2013 reisde u op een legale manier voor drie maanden op en af naar Iran om uw moeder te gaan bezoeken. In augustus 2013 diende u in België een aanvraag in om een verblijfsvergunning te verkrijgen. Deze aanvraag werd geweigerd. U bleef daarna zonder geldige verblijfspapieren in België wonen. Van augustus 2017 tot april 2020 had u in België een relatie met S(...) B(...). Toen deze relatie op de klippen liep, voelde u zich heel slecht. U was totaal verloren en wist niet wat te doen met de rest van uw leven. Na de breuk met S(...) verbleef u twee of drie dagen bij uw vriend H(...). H(...) stelde u voor aan zijn vriend S(...) J(...) S(...). U kende J(...) voordien al maar leerde hem pas echt goed kennen toen u besloot bij hem in te trekken. J(...) predikte tegen u over het christendom. U zag in dat de enige redding voor u van Jezus kon komen en u voelde rust in uw hart. Op 10 juli 2020 besloot u om uw hart open te zetten voor Jezus. Op 20 juli 2020 las J(...) het verlossingsgebed aan u voor. Op 30 juli 2020 vroeg uw moeder hoe het kwam dat u zo veranderd was, waarna u haar vertelde over uw bekering en haar aanraade om zich net als u tot het christendom te bekeren. U probeerde ook twee andere vrienden van u tot het christendom te bekeren en u bracht H(...) telefonisch op de hoogte van uw bekering. In augustus 2020 bezocht u voor het eerst samen met J(...) de protestantse kerk in Berchem. De volgende drie weken bezocht u elke zondagvoormiddag de kerk. Tijdens een van die drie bezoeken werd u plots gebeld door uw moeder terwijl u in de kerk zat. U belde achteraf terug en zei tegen uw moeder dat u in de kerk zat. Uw moeder had het gesprek echter op luidspreker staan en uw neef M(...) C(...) was die dag toevallig bij uw moeder op bezoek. M(...) werkt bij sepah pasdaran (Iraanse inlichtingendienst) en werd heel kwaad. Hij noemde u een afvallige en bedreigde u. Hij zei dat u niet meer naar de kerk mocht gaan en dat hij ervoor zou zorgen dat u de doodstraf te wachten stond als u naar Iran zou terugkeren. U vertelde hem dat u uw weg had gevonden en dat u nooit meer van dat pad zou afwijken. Uw neef antwoordde dat hij ervoor zou zorgen dat u bij terugkeer naar Iran in de Evin gevangenis zou opgesloten worden. Op 28 september 2020 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in. Bij terugkeer naar Iran vreest u dat u de doodstraf wacht omdat u zal worden beschouwd als een afvallige en omdat u bedreigd werd door uw neef M(...).

Nadat de kerken terug sloten omwille van Covid-19, woonde u wekelijks de vieringen van de protestantse kerk van Berchem bij via het online programma Zoom.

Ter staving van uw identiteit en uw verzoek legde u de volgende documenten neer: uw karte melli (nationale kaart); uw shenasnameh (geboorteboekje); uw Iraans paspoort (d.d. 24 augustus 2017, geldigheidsduur 5 jaar, uitgegeven in Brussel); twee verlopen Iraanse paspoorten (d.d. 12 februari 2007 en 20 september 2012, geldigheidsduur 5 jaar, beide uitgegeven in Athene); uw Griekse verblijfsvergunning (d.d. 10 oktober 2012, verblijf geldig van 23 februari 2012 tot 22 februari 2014); uw vliegtuigtickets Athene-Brussel (d.d. 20 oktober 2012); een USB-stick met daarop 4 documentaires over Gouden Dageraad in Griekenland; een blanco strafregister uit Griekenland (d.d. 12 maart 2013); drie documenten die verband houden met uw aanvraag tot machtiging van verblijf in België, inclusief kennisgeving negatieve beslissing (d.d. 7 augustus 2013); een registratie van wettelijk samenwonen met S(...) B(...) (d.d. 9 juli 2018); een blanco strafregister uit België (d.d. 1 april 2021); een attest van gezinssamenstelling waaruit blijkt dat u samenwoont met S(...) J(...) S(...) (d.d. 19 januari 2021); een document dat de benoeming aangeeft van predikant K(...) S(...) door de bestuursraad van de

evangelische gemeente Berchem (d.d. 7 oktober 2008); veertien screenshots van het online programma Zoom waarop u te zien bent terwijl u deelneemt aan de vieringen.

Na het persoonlijk onderhoud maakte u op 12 april 2021 een opmerking over aan het Commissariaat-generaal, waarin u stelde dat uw gebruikersnaam op Facebook M(...) R(...) was.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. U verklaarde weliswaar aan het begin van het persoonlijk onderhoud dat u de laatste tijd mentaal achteruit gegaan bent (Notities Persoonlijk Onderhoud (NPO), d.d. 9 april 2021, p. 3). U legde echter geen medische attesten voor waaruit zou blijken dat u zich in de onmogelijkheid bevindt om concrete feiten en gebeurtenissen op een correcte wijze mee te delen. U bevestigde dit overigens zelf op de Dienst Vreemdelingenzaken (vragenlijst 'bijzondere procedure noden' DVZ, vraag 1). Uit uw op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen blijkt bovendien duidelijk dat u in staat was om de aan u gestelde vragen op coherente wijze te beantwoorden. Er is dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat u niet bij machte zou zijn om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier niet kan worden besloten dat er in uw hoofde een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde sinds juli 2020 bekeerd te zijn tot het christendom en als afvallige bij terugkeer te vrezen voor uw leven. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat u het Commissariaat-generaal geenszins heeft kunnen overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom. Van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij op een geloofwaardige manier kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekkende gevolgen heeft voor de verzoeker. Uw verklaringen over uw bekeringsproces konden echter niet overtuigen.

Zo slaagde u er op geen enkel moment in om duidelijk te maken wat uw persoonlijke redenen waren om het christendom te omarmen. U stelde in dit verband dat u rust voelde dankzij het christendom (NPO, p. 16). Nadat u met J(...) over het christendom, Jezus en de Heilige Geest praatte, was u overtuigd om uw hart open te zetten (NPO, p. 16). Deze algemene argumenten wijzen allerm minst op een persoonlijke en diepgewortelde geloofsovertuiging. Ondanks het feit dat u herhaaldelijk werd gevraagd om deze vage en weinig specifieke argumenten te concretiseren, verviel u steeds opnieuw in algemeenheden over de rust die u ervoer en de rust die andere mensen om u heen hadden (NPO, p. 16). U slaagde er op geen enkel moment in om duidelijk te maken wat uw persoonlijke redenen waren om het christendom te omarmen. Zo kwam u, gevraagd wat u precies aansprak in hetgeen J(...) u vertelde over het christendom, niet verder dan een algemene opsomming van de goede eigenschappen van Jezus Christus. U vond het daarbij heel belangrijk dat Jezus tegen vechten en oorlog was, dat Jezus tegen bloedvergieten was en dat Jezus niet wilde dat mensen elkaar zouden doden (NPO, p. 17). Toen u vervolgens gevraagd werd naar een concreet verhaal uit de Bijbel waaruit blijkt dat Jezus tegen geweld was, kwam u niet verder dan te stellen dat Jezus zijn apostelen uitzond om mensen te dopen (NPO, p. 18). Gevraagd op welke manier hieruit blijkt dat Jezus tegen geweld was, antwoordde u ontwijkend dat Jezus liefde gaf aan zijn vijanden (NPO, p. 18). Ook deze stelling kon u echter niet concretiseren aan de hand van een specifiek voorbeeld uit de Bijbel (NPO, p. 18). Dit soort vage en ontwijkende antwoorden getuigen allerm minst van een oprechte geloofsovertuiging. Indien het feit dat Jezus tegen geweld was werkelijk zo belangrijk was voor u, kan immers worden verwacht dat u weet op welke manier dit uit de Bijbel naar voren komt. Uw tegenwerping dat u een nieuwe gelovige bent en nog maar aan het begin van de weg staat, volstaat niet om deze vaststelling in een ander daglicht te plaatsen (NPO, p. 18). U

stelde immers een eigen Bijbel te hebben en hier sinds juli 2020 op zaterdag en zondag in te lezen (NPO, p. 18). Bovendien woonde u tussen augustus 2020 en april 2021 gedurende acht maanden wekelijks de online misviering bij. Er kunnen van u dus wel degelijk specifieke en concrete verklaringen verwacht worden over uw redenen om in Jezus Christus en het christendom te geloven. Dat u hier niet in slaagde, ondermijnt de oprechtheid van uw beweerde bekering tot het christendom.

Deze onoprechtheid blijkt verder ook uit het feit dat u weinig overtuigende verklaringen aflegde over uw kerkgang in Berchem. U stelde in dit verband dat de kerk slechts gedurende drie weken open was in augustus 2020 omwille van lockdownmaatregelen en dat u om die reden slechts drie keer de kerk bezocht (NPO, p. 10). Nochtans mochten religieuze erediensten of levensbeschouwelijke bijeenkomsten hervat worden vanaf 8 juni 2020 mits inachtneming van bepaalde veiligheidsbeperkingen en werden deze pas opnieuw verboden bij het invoeren van de tweede lockdown op 30 oktober 2020. Dat u in september 2020 en oktober 2020 niet deelnam aan de christelijke bijeenkomsten in Berchem en ook niet op de hoogte bleek te zijn van het feit dat zulke bijeenkomsten tijdens deze periode nog steeds toegelaten waren, ondergraaft verder de geloofwaardigheid van uw beweerde bekering.

Verder roept ook de snelheid waarmee u zich bekeerde tot een andere godsdienst, ernstige vraagtekens op. Een vrijwillige en overtuigde bekering naar het christendom is immers een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis in een mensenleven. Dit geldt des te meer in het licht van de vaststelling dat u (i) in het verleden een dermate slechte ervaring met de islam had dat u een hekel kreeg aan godsdienst en (ii) reeds in 2003 in aanraking was gekomen met het christendom maar toen niet in staat was om voor die religie te kiezen. Er kan dan ook verwacht worden dat er aan uw bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf zou zijn gegaan. Dit blijkt echter allerm minst uit uw verklaringen. U stelde immers dat u reeds in juli 2020, amper twee maanden nadat J(...) S(...) tegen u begon te prediken over het christendom, besloot om uw hart open te zetten voor Jezus (NPO, p. 16). De snelheid waarmee u overtuigd raakte van het christendom wijst niet op een oprechte bekering, maar eerder op achterliggende bedoelingen. Bovendien slaagde u niet in om op een overtuigende manier te verklaren waarom u, nadat u het christendom 17 jaar lang had afgewezen, plots binnen enkele maanden tijd overtuigd raakte om voor het christendom te kiezen. U stelde in dit verband in eerste instantie dat u zich totaal verloren voelde na de breuk met uw partner (NPO, p. 11). U verwees herhaaldelijk naar de rust die het christendom u bracht (cf. supra). Erop gewezen dat u deze rust ook in 2003 al voelde, antwoordde u dat uw visie op het leven veranderd was, dat u volwassen was geworden en dat u ervaringen had opgedaan door in Europa en België te wonen (NPO, p. 16). Ook deze uitleg kan echter niet verklaren waarom u, die een hekel aan religie had, plots in enkele maanden tijd besloot om te bekeren tot het christendom. Nogmaals gevraagd wat de reden was voor deze plotse omslag in uw houding tegenover religie, antwoordde u dat u na uw vertrek uit Griekenland zware mentale problemen kende, dat u zich al tien jaar in een depressie bevond en dat u daarom voorafgaand aan uw relatiebreuk niet in de gelegenheid was om na te denken over uw religie (NPO, p. 17). Ook deze uitleg biedt geen verklaring voor de snelheid waarmee u uw vorige overtuigingen achterliet. U staafde uw mentale problemen bovendien niet met medische documenten, waardoor het louter een blote bewering van uw kant betreft.

De snelheid waarmee u zich door J(...) liet bekeren is des te opmerkelijk in het licht van de vaststelling dat u bijzonder weinig over J(...)s eigen bekeringsproces kon vertellen. U stelde in dit verband weliswaar dat J(...) verwees naar zijn eigen problemen uit het verleden. Hij vertelde u dat uw verhaal hem aan het zijne deed denken en hij zei dat hijzelf door Jezus en het christendom gered werd (NPO, p. 12). Gezien de cruciale rol die J(...) speelde in uw bekeringsproces, is het echter zeer bevreemdend dat u over J(...)s problemen weinig meer kon vertellen dan dat hij voor zijn vertrek uit Iran gescheiden was van zijn echtgenote (NPO, p. 13). U wist niet wanneer die scheiding plaatsvond en u heeft J(...) ook nooit gevraagd naar de details van zijn bekeringsproces (NPO, p. 13). Dat J(...) u enerzijds zou overtuigd hebben om te bekeren door naar zijn eigen bekeringsproces te verwijzen, maar anderzijds niets over dat bekeringsproces zou hebben verteld, is weinig coherent en dus ook weinig geloofwaardig.

Hier kan nog aan toegevoegd worden dat u ook amper iets kon vertellen over het bekeringsproces en de geloofsbeleving van de andere gelovigen waar u regelmatig mee omgaat. U verklaarde in dit verband dat uw vrienden L(...), S(...) en H(...) een belangrijke rol speelden in uw beslissing om te bekeren. Ze gaven de rust die ze hadden gevonden door aan u, wat u als een steun ervaarde (NPO, p. 16). In het licht van deze verklaringen is het echter opvallend dat u niet kon vertellen om welke reden L(...), S(...) en H(...) zich hadden bekeerd tot het christendom (NPO, p. 17). Evenmin kon u vertellen wanneer L(...) en S(...) zich bekeerden tot het christendom of welke kerk zij in België bezoeken (NPO, p. 17). Nochtans kan verwacht worden dat u, indien zij werkelijk een belangrijke rol speelden in uw beslissing

om te bekeren tot het christendom, deze zaken met hen zou besproken hebben. Uw gebrekkige kennis over de manier waarop uw vrienden hun geloof beleven, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw stelling dat zij een belangrijke rol speelden in uw bekeringsproces. Dit onderstreept andermaal het ongeloofwaardig en opportunistisch karakter van uw bekering tot het christendom.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt er toe te besluiten dat u helemaal niet heeft aangetoond dat uw beweerde bekering tot het christendom authentiek en oprecht zou zijn. Bijgevolg heeft u evenmin aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren of dat u als dusdanig gezien zal worden door uw omgeving.

Uw stelling dat u sinds augustus 2020 de vieringen van de protestantse kerk bijwoont, wat u staafde aan de hand van 14 screenshots van uw online activiteiten op Zoom en een brief in verband met de benoeming van K(...) S(...) tot predikant in de door u bijgewoonde kerkgemeenschap, kan de hierboven bereikte conclusie niet veranderen. Vooreerst dient in dit verband te worden opgemerkt dat uit de door u neergelegde brief geenszins blijkt dat uzelf bij de kerkgemeenschap van Berchem betrokken bent. Het gaat hier immers om een administratief document uit 2006, waarin uw naam nergens vermeld wordt. Ook de door u neergelegde screenshots volstaan niet om te kunnen spreken van een geloofwaardige bekering. Deze documenten hebben immers een louter ondersteunende functie en dienen gepaard te gaan met geloofwaardige verklaringen omtrent het proces van de bekering, wat in uw geval, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins het geval is.

Doordat geen geloof gehecht wordt aan uw bekering tot het christendom, kan ook geen geloof gehecht worden aan de bedreigingen die u van uw neef ontving. Het was immers omwille van uw bekering dat uw neef u bedreigde (NPO, p. 8).

Hier kan voor de volledigheid nog aan toegevoegd worden dat het enigszins bevreemdend overkomt dat u niet bleek te weten welke functie uw neef M(...) bij de Iraanse veiligheidsdiensten uitoefent (NPO, p. 8). Uw verklaring voor uw onwetendheid op dit punt, namelijk dat M(...) moeilijk in contact komt met andere familieleden en niet veel vertelt over wat zijn functie juist inhoudt, overtuigt maar moeilijk (NPO, p. 8). Vooreerst dient in dit verband te worden opgemerkt dat uw uitspraak dat M(...) maar moeilijk in contact komt met andere familieleden weinig coherent is met de vaststelling dat hij op bezoek was bij uw moeder toen u haar vertelde dat u zich in een kerk bevond (NPO, p. 8). Daarnaast kan verwacht worden dat u, indien u werkelijk vreest bij terugkeer naar Iran door M(...) te worden overgeleverd aan de Iraanse autoriteiten, zou geprobeerd hebben om te weten te komen hoever M(...) invloed bij de Iraanse autoriteiten precies reikt. Dat u niet meer moeite heeft gedaan om dit te achterhalen, hoewel het hier om een elementen gaat dat integraal deel uitmaakt van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Geneefse Conventie of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

Als gevolg van bovenstaande vaststellingen dient te worden vastgesteld dat in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

De overige door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij de bovenstaande appreciatie kunnen ombuigen. Aan uw identiteit en nationaliteit wordt in deze beslissing niet getwijfeld. Evenmin wordt er getwijfeld aan uw stelling van 2003 tot 2012 in Griekenland geleefd te hebben. De door u neergelegde documenten in verband met de machtiging tot verblijf die u in augustus 2013 indiende zijn niet relevant in deze beslissing. Hetzelfde geldt voor uw blanco strafregister in Griekenland en België. Dat u op 9 juli 2018 wettelijk samenwoonde met S(...) B(...) en dat u in januari 2021 op hetzelfde adres woonde als S(...) J(...) S(...), wordt in deze beslissing evenmin in twijfel getrokken. De loutere vaststelling dat u tegenwoordig met J(...) en niet langer met S(...) samenwoont, volstaat echter niet om de bovenstaande vaststellingen in verband met de oprechtheid van uw bekeringsrelaas in een ander daglicht te plaatsen. Ook de door u neergelegde videofragmenten over de slechte behandeling van buitenlanders door de Griekse extreemrechtse organisatie Gouden Dageraad, volstaan niet om de geloofwaardigheid van uw bekeringsrelaas, dat zich immers acht jaar na uw vertrek uit Griekenland afspeelde, te herstellen.

De door u overgemaakte opmerking in verband met uw gebruikersnaam op Facebook heeft evenmin invloed op de bovenstaande beslissing. Na consultatie bleek immers dat u op dit Facebookprofiel geen christelijke boodschappen publiceert. Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat u omwille van dit profiel in het vizier van de Iraanse autoriteiten zou komen.

De informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt werd aan uw administratieve dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert de schending aan van artikel 1 A, § 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Onder wat verzoeker aangeeft als zijnde het eerste middel, betoogt verzoeker na een korte theoretische toelichting, dat in casu ontegensprekelijk blijkt dat hij aan de voorwaarden van een vluchteling in de zin van de Conventie van Genève en artikel 48/3 Vreemdelingenwet voldoet. Hij stelt dat de vrees voor zijn leven wijst op zijn persoonlijke en psychische toestand en op een bewustzijn van het reëel risico in Iran gearresteerd en gedood te worden wegens zijn godsdienst, zijnde zijn bekering tot het christendom. Verzoeker stelt dat hij op grond van zijn overtuiging voor het christendom in 2020 besloot deze religie te omarmen naar aanleiding van zijn aannemelijke bekeringsproces en wijst erop dat hij in het kader van zijn bekeringsproces regelmatig in België kerkelijke activiteiten heeft gevolgd binnen de kerkelijke gemeenschap te Berchem. Verzoeker meent dat uit het verslag van zijn persoonlijk onderhoud met het CGVS ontegensprekelijk blijkt dat hij een aannemelijk bekeringsproces meegemaakt heeft, meer nog dat hij in België de vrijheid heeft om zijn nieuwe religie te beleven en dat deze vrijheid van religie in Iran onmogelijk te beleven is. Hij voert aan dat zijn bekering tot het christendom en de vrijheid van religie worden gegarandeerd door internationale normen, waaronder artikel 1.2 van de Vluchtelingenconventie. Volgens verzoeker volstaat het dat hij het bestaan van objectieve feiten aanwijst die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging en hij betoogt dat in dit opzicht zijn verklaringen coherent zijn en voldoende worden gesteund. Hij benadrukt dat uit het gehoorverslag en het administratief dossier vastgesteld kan worden dat hij werkelijk in Iran een nakende risico loopt om gedood te worden wegens zijn bekering tot het christendom en benadrukt dat hij aan de hand van zijn verklaring tijdens zijn gehoor aannemelijk heeft aangetoond dat hij zich op een gegronde vrees kan beroepen in de zin van de Conventie van Genève en de Vreemdelingenwet.

In wat verzoeker zijn tweede middel noemt, voert hij aan dat de commissaris-generaal zich in de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van het verzoek om internationale bescherming beperkt tot zeer lichtzinnige en laconieke overwegingen. Hij meent dat het duidelijk is dat de commissaris-generaal de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker niet naar recht heeft gemotiveerd en dan ook tot een onredelijk besluit is gekomen.

Verzoeker geeft onder dit tweede middel verder aan dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat er geen persoonlijke en diepgewortelde geloofsovertuiging is. Hij stelt dat er geen algemene regels zijn betreffende een bekeringsproces en het omarmen van een nieuwe religie, dat dat inhoudt dat elk individu zijn eigen manier heeft om een nieuwe religie te omarmen en dat dit proces per definitie niet diepgeworteld hoeft te zijn. Verzoeker meent dat hij een waargebeurd bekeringsproces meegemaakt heeft en dat uit zijn persoonlijke redenen kunnen afgeleid worden waarom hij voor het christendom gekozen heeft en dat hij een oprechte geloofsovertuiging heeft. Hij benadrukt zijn voorgaande depressieve toestand als een persoonlijke reden om zich tot het christendom te bekeren. Verzoeker

geeft ook aan op heden actief bezig te zijn met verschillende kerkelijke activiteiten binnen de kerkelijke gemeenschap in België waaruit afgeleid kan worden dat hij een persoonlijke geloofsovertuiging heeft. Volledigheidshalve voegt verzoeker er aan toe dat hij tot het christendom in 2020 bekeerd is wat inhoudt dat hij een nieuwe leerling van het christendom is doch dat de bestreden beslissing hiermee geen rekening heeft gehouden door van verzoeker te verwachten dat hij een diepgewortelde geloofsovertuiging heeft.

In een tweede onderdeel bekritiseert verzoeker de stelling van het CGVS dat de bekering ongeloofwaardig is omdat de kerkgang in Berchem onvoldoende zou zijn en wijst erop dat wegens COVID-19 de kerkbijeenkomsten verboden waren - dat hij evenwel dan deelnam aan de kerkdienst via Zoom - maar dat wanneer de lockdownmaatregelen van de overheid werden opgeheven, hij de gelegenheid heeft gebruikt om deel te nemen aan de kerkdienst in Berchem.

Verzoeker meent dat uit het voorgaande effectief blijkt dat hij een aannemelijke kerkgang bij de protestantse kerk te Berchem achter de rug heeft en wijst ook op de neergelegde screenshots van deze Zoom-bijeenkomsten.

Ten derde gaat verzoeker in op het motief in de bestreden beslissing aangaande de snelheid waarmee hij zich tot het christendom bekeerde en stelt hierover dat er geen bekeringstermijn bestaat, dat de bestreden beslissing nagelaten heeft een termijn van bekering aan te geven en dat het administratief dossier evenmin documentatie bevat omtrent een termijn binnen dewelke iemand tot een nieuwe religie kan bekeren zodat het voor verzoeker onduidelijk is waarom de bestreden beslissing van mening is dat de bekering van verzoeker tot het christendom te snel is terwijl deze beslissing geen objectieve documentatie heeft omtrent een bekeringstermijn waaruit kan afgeleid worden dat verzoeker zijn nieuwe religie te snel omarmd heeft.

Ten vierde wijst verzoeker op de vaststelling dat hij een gebrekkige kennis zou hebben over de manier waarop zijn vrienden hun geloof beleven. Verzoeker merkt hierbij op dat de bekering tot een nieuwe religie een geïndividualiseerd proces is alwaar de eigen ervaring van verzoeker een centraal element in het proces is en dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud zijn eigen belevenissen op een concrete manier heeft aangegeven. Hij meent dat verweerder door te stellen dat verzoeker een ruime kennis van het bekeringsproces van andere leerlingen van het christendom dient te hebben buiten het geïndividualiseerde karakter van het dossier treedt.

Tenslotte zou in de bestreden beslissing ten onrechte geoordeeld worden dat hij geen risico in Iran loopt om aldaar vervolgd te worden omdat hij niet weet welke functie zijn neef M. C. bij de Iraanse veiligheidsdiensten uitoefent. Verzoeker betoogt dat de functie van zijn neef bij de Iraanse veiligheidsdiensten los staat van de bedreiging die zijn neef aan hem gericht heeft, zijnde de bekering tot het christendom aan de Iraanse autoriteiten aan te geven bij een terugkeer van verzoeker naar Iran.

Verzoeker geeft aan dat zijn vrees bij een terugkeer naar Iran het feit is dat hij aldaar de vrijheid niet zou hebben om zijn christelijk geloof te beleven en dat hij risico loopt om tot de doodstraf veroordeeld te worden. Hij stelt dat eenieder in Iran de bekering van verzoeker naar het christendom aan de Iraanse autoriteiten kan verklikken los van de functie van zijn neef M. C.

Verzoeker concludeert dat hij een authentiek en oprecht bekeringsproces tot het christendom meegemaakt heeft en dat bij een terugkeer naar Iran hij aldaar nooit de mogelijkheid zou hebben om zijn christelijke geloof te beleven. Hij benadrukt dat hij een reëel risico loopt in Iran tot de doodstraf veroordeeld te worden wegens zijn bekering tot het christendom en dat hieruit volgt dat hij een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Wat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus betreft, meent verzoeker dat zijn aanvraag in het kader van de subsidiaire bescherming door de bestreden beslissing niet wordt onderzocht.

Gezien de gegronde vrees voor zijn leven, schiet de commissaris-generaal volgens verzoeker in de bestreden beslissing te kort gezien hij nagelaten heeft onderzoek te doen of er een schending kan zijn van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Verzoeker wijst erop dat zoals internationaal gekend is, Iran een buitengewoon autoritaire land is alwaar een bekering tot het christendom met de doodstraf wordt tegemoetgekomen en dat er in Iran geen vrijheid van religie en mening is. Verzoeker vraagt zich af wat er met hem zal gebeuren bij zijn aankomst in Iran, of er mogelijkheden zijn in Iran voor hem om zijn christelijk geloof vrij te beleven zonder vervolging van de Iraanse autoriteiten en voert aan dat omtrent deze cruciale en pertinente vragen niet wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing.

In het licht van voorgaande kan volgens verzoeker niet in twijfel worden getrokken dat hij in Iran het reële risico loopt om steeds gefolterd en onmenselijk en vernederend behandeld te worden door de Iraanse autoriteiten wegens zijn bekering tot het christendom.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met

het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

Waar verzoeker de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, wijst de Raad erop dat deze inhoudt dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

Verzoeker zet uiteen dat hij vreest terug te keren naar Iran gelet op zijn bekering (in België) tot het christendom, wat een authentiek en oprecht bekeringsproces zou inhouden, alwaar hij nooit de mogelijkheid zou hebben om zijn christelijk geloof te beleven en een reëel risico loopt tot de doodstraf te worden veroordeeld wegens deze bekering, dit mede na de bedreiging(en) van zijn neef die zou werken bij de Iraanse inlichtingendienst.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen geloof hecht aan verzoekers bekering tot het christendom (en de daaraan gekoppelde bedreigingen van zijn neef). Er wordt in de bestreden beslissing gesteld dat verzoeker niet heeft kunnen overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom en dat de verklaringen over zijn bekeringsproces niet konden overtuigen.

De commissaris-generaal heeft in de bestreden beslissing onder meer aangegeven (i) dat verzoeker er op geen enkel moment in slaagde om duidelijk te maken wat zijn persoonlijke redenen waren om het christendom te omarmen, dat de vage en ontwijkende antwoorden allerminst getuigen van een oprechte geloofsovertuiging, (ii) dat verzoeker weinig overtuigende verklaringen aflegde over zijn kerkgang in Berchem, (iii) dat ook de snelheid waarmee verzoeker zich bekeerde tot een andere godsdienst ernstige vraagtekens oproept (iv) dat hoewel zijn vrienden, waaronder J en L., S., H., een cruciale en belangrijke rol speelden in zijn bekeringsproces, verzoeker maar weinig kon vertellen over hun bekeringsproces en geloofsbeleving.

De commissaris-generaal wijst op het ongeloofwaardig en opportunistisch karakter van de bekering tot het christendom. Er wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat het geheel van de vaststellingen er toe noopt te besluiten dat verzoeker helemaal niet heeft aangetoond dat zijn beweerde bekering tot het christendom authentiek en oprecht zou zijn en dat hij bijgevolg evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat hij zich bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als christen zal manifesteren of dat hij als dusdanig gezien zal worden door zijn omgeving.

Verzoeker betwist ten eerste dat er geen persoonlijke en diepgewortelde geloofsovertuiging is. Hij stelt dat er geen algemene regels zijn betreffende een bekeringsproces en dat elk individu zijn eigen manier heeft om een nieuwe religie te omarmen en dat dit proces per definitie niet diepgeworteld hoeft te zijn. Verzoeker meent dat uit zijn persoonlijke redenen kunnen afgeleid worden waarom hij voor het christendom gekozen heeft en dat hij een oprechte geloofsovertuiging heeft waarbij hij zijn voorgaande depressieve toestand aanhaalt als een persoonlijke reden om tot het christendom te bekeren.

De Raad merkt in de eerste plaats op dat het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat *“in het kader van verzoeken om internationale bescherming wegens vrees voor vervolging op grond van godsdienst niet alleen rekening [dient] te worden gehouden met de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met zijn godsdienstige overtuigingen en de omstandigheden waarin deze werden verworven, de wijze waarop hij zijn geloof opvat en beleeft (of het feit dat hij niet gelooft), zijn verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe hij volgens zijn verklaringen behoort, of waarvan hij afstand wil nemen, het feit dat hij, in voorkomend geval, een bijzondere rol speelt bij het overbrengen van zijn geloof, alsook interacties tussen religieuze factoren en identiteits-, etnische of genderfactoren.”* (HvJ 4 oktober 2018, C-56/17, Fathi, pt. 88)

Met andere woorden, om de geloofwaardigheid van een bekering in het kader van een verzoek om internationale bescherming te beoordelen, moeten volgende drie elementen worden beoordeeld:

- de omstandigheden waarin de godsdienstige overtuiging werd verworven, dit zijn de motieven voor en het proces van bekering;
- de verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe de verzoeker volgens zijn verklaringen behoort, dit is zijn kennis van het nieuwe geloof;
- de wijze waarop de verzoeker het geloof opvat en beleeft, zoals activiteiten die hij onderneemt binnen de nieuwe geloofsovertuiging en het effect van de veranderingen.

De verklaringen van verzoeker over deze drie elementen moeten in hun onderlinge samenhang gezien worden, maar ook in het licht van verzoekers individuele situatie en persoonlijke omstandigheden. Het enkele feit dat verzoeker interesse heeft in een andere religie is echter niet voldoende om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Verzoeker moet aannemelijk maken dat hij door zijn interesse ook een andere godsdienst heeft, dit is een bepaalde geloofsovertuiging. Het is dus aan verzoeker om aannemelijk maken dat hij door de christelijke godsdienst is overtuigd en dat de christelijke godsdienst een essentieel onderdeel is geworden van zijn identiteit.

De Raad volgt de redenering van de commissaris-generaal dat verzoeker niet kon overtuigen omwille van een diepere overtuiging bekeerd te zijn tot het christendom.

Verzoeker herhaalt zijn persoonlijke redenen die ertoe geleid zouden hebben dat hij bekeerd is tot het christendom, doch de Raad stelt vast dat de commissaris-generaal hiermee reeds rekening heeft gehouden.

Er moet vastgesteld worden dat verzoeker met zijn betoog niet verder komt dat het grotendeels herhalen van zijn persoonlijke redenen die reeds werden aangehaald tijdens zijn persoonlijk onderhoud en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hij stelt hiermee echter op geen enkele wijze in concreto de pertinente vaststellingen in een ander daglicht die leiden tot de conclusie dat zijn argumenten en aangehaalde redenen niet wijzen op een persoonlijke en diepgewortelde geloofsovertuiging, dat zijn antwoorden niet getuigen van een oprechte geloofsovertuiging en dat hij niet heeft kunnen overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd.

Verweerder heeft in dit verband terecht gemotiveerd dat de door verzoeker aangehaalde algemene argumenten - namelijk dat hij stelde rust te voelen dankzij het christendom, dat hij na met J. over het christendom, Jezus en de Heilige Geest gepraat te hebben was overtuigd om zijn hart open te zetten - allerm minst wijzen op een persoonlijke en diepgewortelde geloofsovertuiging. Er wordt hierbij in de bestreden beslissing opgemerkt dat ondanks het feit dat verzoeker herhaaldelijk werd gevraagd om deze vage en weinig specifieke argumenten te concretiseren, hij steeds opnieuw verviel in algemeenheden over de rust die hij ervoer en de rust die andere mensen om zich heen hadden. Er wordt in de bestreden beslissing toegelicht dat gevraagd wat verzoeker precies aansprak in hetgeen J. hem vertelde over het christendom, hij niet verder kwam dan een algemene opsomming van de goede eigenschappen van Jezus Christus, dat hij het daarbij heel belangrijk vond dat Jezus tegen vechten en oorlog was, dat Jezus tegen bloedvergieten was en dat Jezus niet wilde dat mensen elkaar zouden doden doch toen hij vervolgens gevraagd werd naar een concreet verhaal uit de Bijbel waaruit blijkt dat Jezus tegen geweld was, verzoeker niet verder kwam dan te stellen dat Jezus zijn apostelen uitzond om mensen te dopen. Op de vraag hoe hieruit blijkt dat Jezus tegen geweld was, antwoordde verzoeker volgens de commissaris-generaal ontwijkend dat Jezus liefde gaf aan zijn vijanden waarbij wordt gemotiveerd dat verzoeker deze stelling echter niet kon concretiseren aan de hand van een specifiek voorbeeld uit de Bijbel. De commissaris-generaal kan gevolgd worden dat dit soort vage en ontwijkende antwoorden allerm minst getuigen van een oprechte geloofsovertuiging. Indien het feit dat Jezus tegen geweld was werkelijk zo belangrijk was voor verzoeker, kan volgens de commissaris-generaal immers worden verwacht dat hij weet op welke manier dit uit de Bijbel naar voren komt. Hierbij werd overigens, in tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift beweert, wel degelijk rekening gehouden met verzoekers tegenwerping dat hij een nieuwe gelovige is en nog maar aan het begin van de weg staat, doch werd er geoordeeld dat dit niet volstaat om de voorgaande vaststelling in een ander daglicht te plaatsen daar hij immers stelde een eigen Bijbel te hebben en hier sinds juli 2020 op zaterdag en zondag in te lezen en hij bovendien tussen augustus 2020 en april 2021 gedurende acht maanden wekelijks de online misviering bijwoonde. De commissaris-generaal oordeelt dan ook terecht dat er van verzoeker dus wel degelijk specifieke en concrete verklaringen kunnen verwacht worden over zijn redenen om in Jezus Christus en het christendom te geloven en stelt terecht dat het feit dat verzoeker hier niet in slaagde de oprechtheid van zijn beweerde bekering tot het christendom ondermijnt.

Aangaande de door verzoeker aangehaalde persoonlijke redenen kan nog opgemerkt worden dat de commissaris-generaal er terecht op heeft gewezen dat verzoeker verklaarde een hekel te hebben aan godsdienst en dat hij reeds in 2003 in aanraking kwam met het christendom doch er toen niet voor heeft kunnen kiezen. Verzoeker stelde dat hij zich totaal verloren voelde na de breuk met zijn partner en verwees herhaaldelijk naar de rust die het christendom hem bracht maar erop gewezen dat hij deze rust ook in 2003 al voelde, antwoordde verzoeker dat zijn visie op het leven veranderd was, dat hij volwassen was geworden en dat hij ervaringen had opgedaan door in Europa en België te wonen. Volgens de commissaris-generaal kan ook deze uitleg echter niet verklaren waarom verzoeker, die een hekel aan religie had, plots in enkele maanden tijd besloot om te bekeren tot het christendom. Nogmaals gevraagd wat de reden was voor deze plotse omslag in zijn houding tegenover religie, antwoordde verzoeker dat hij na zijn vertrek uit Griekenland zware mentale problemen kende, dat hij zich al tien jaar in een depressie bevond en dat hij daarom voorafgaand aan zijn relatiebreuk niet in de gelegenheid was om na te denken over zijn religie doch de commissaris-generaal kan gevolgd worden waar hij oordeelt dat ook deze uitleg geen verklaring biedt voor de snelheid waarmee hij zijn vorige overtuigingen achterliet. Er wordt daarbij terecht aangegeven dat verzoeker zijn mentale problemen bovendien niet met medische documenten staaft, waardoor het louter een blote bewering betreft.

Er dient hierbij op gewezen te worden dat van verzoeker, als verzoeker om internationale bescherming die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden(en)

en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker om internationale bescherming moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijken, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstreckende gevolgen heeft voor de verzoeker om internationale bescherming.

De Raad merkt dienaangaande nog op dat een (ernstige) bekering tot een ander geloof een zwaarwichtige beslissing is in het leven zodat redelijkerwijs kan aangenomen worden dat de bekeerling zeer goed op de hoogte is van zijn of haar nieuw geloof. Bij verzoeken om internationale bescherming gegrond op activiteiten in het gastland ('réfugié sur place') geldt er een verzwaarde bewijslast. Enerzijds moet verzoeker een uitvoerig en coherent relaas brengen van de redenen waarom hij vervolging vreest, onder meer met betrekking tot zijn achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen en anderzijds zal de beslissende instantie met een grotere dan normale gestrengheid de aannemelijkheid van het verzoek beoordelen.

Waar verzoeker ten tweede zijn kerkelijke activiteiten benadrukt, moet vastgesteld worden dat de neergelegde screenshots van deelname aan de kerkdienst via Zoom - gelet op de overige vaststellingen dat verzoeker niet heeft kunnen overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd en dat geen sprake is van een oprechte geloofsovertuiging doch van een ongeloofwaardige en zelfs opportunistische bekering - niet kunnen volstaan om te kunnen spreken van een geloofwaardige bekering. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden dat uit zijn loutere "aanwezigheid", in casu deelname aan de kerkgang via Zoom, een geloofwaardige bekering kan afgeleid worden. De deelname van verzoeker aan de kerkgang via Zoom biedt in casu geen uitsluitel over de vraag of deze aanwezigheid/deelname is ingegeven vanuit een oprecht en diepgeworteld religieus engagement. Dat dit in hoofde van verzoeker het geval zou zijn, kan in casu en gelet op de hoger gedane en nog volgende vaststellingen in het geheel niet worden aangenomen. In de bestreden beslissing wordt door de commissaris-generaal overigens gewezen op het ongeloofwaardig en opportunistisch karakter van verzoekers bekering tot het christendom.

De commissaris-generaal kan overigens ook gevolgd worden in zijn oordeel dat verzoeker weinig overtuigende verklaringen aflegde over zijn kerkgang in Berchem. Verzoeker wees op de lockdownmaatregelen als reden dat hij slechts drie keer de kerk bezocht maar in de bestreden beslissing wordt terecht opgemerkt dat religieuze erediensten of levensbeschouwelijke bijeenkomsten nochtans mochten hervat worden vanaf 8 juni 2020 mits inachtneming van bepaalde veiligheidsbeperkingen en deze pas opnieuw werden verboden bij het invoeren van de tweede lockdown op 30 oktober 2020. Verzoeker kan niet dienstig voorhouden als zouden erediensten steeds en voortdurend verboden zijn geweest. Dat verzoeker in september 2020 en oktober 2020 niet deelnam aan de christelijke bijeenkomsten in Berchem en ook niet op de hoogte bleek te zijn van het feit dat zulke bijeenkomsten tijdens deze periode nog steeds toegelaten waren, ondergraaft ook volgens de Raad verder de geloofwaardigheid van de beweerde bekering. Hierbij stipt de Raad volledigheidshalve aan dat uit de stukken van het dossier en ter terechtzitting ook niet blijkt dat verzoeker, die beweert oprecht actief te zijn in de kerkgemeenschap, werd gedoopt of hiertoe reeds stappen heeft ondernomen.

Ten derde betwist verzoeker de motieven aangaande de snelheid waarmee hij zich bekeerd zou hebben tot het christendom en benadrukt dat er geen bekeringstermijn is en dat verweerder ook heeft nagelaten te wijzen op objectieve informatie omtrent een bekeringstermijn waaruit zou kunnen afgeleid worden dat hij in casu zijn nieuwe religie te snel omarmd heeft. De Raad moet hierbij aanstippen dat verweerder hiermee niet doelt op enig vastgelegde objectieve bekeringstermijn waaruit al dan niet een oprechte bekering afgeleid zou kunnen worden doch doelt op het feit dat een vrijwillige en overtuigde bekering naar het christendom een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis in een mensenleven is zodat verwacht kan worden dat hier een ruime mate aan reflectie en studie vooraf zou zijn gegaan.

Verweerder heeft uitdrukkelijk opgemerkt dat een vrijwillige en overtuigde bekering naar het christendom een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis is in een mensenleven, des te meer in het licht van de vaststelling dat verzoeker in het verleden een dermate slechte ervaring met de islam had dat hij een hekel kreeg aan godsdienst en reeds in 2003 in aanraking was gekomen met het christendom maar toen niet in staat was om voor die religie te kiezen zodat kan verwacht worden dat er aan verzoekers

bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf zou zijn gegaan doch dat dit allerm minst blijkt uit zijn verklaringen. Hierbij wordt in de bestreden beslissing toegelicht dat verzoeker stelde dat hij reeds in juli 2020, amper twee maanden nadat J. tegen hem begon te prediken over het christendom, besloot om zijn hart open te zetten voor Jezus. Er wordt in de bestreden beslissing terecht geoordeeld dat de snelheid waarmee verzoeker overtuigd raakte van het christendom niet wijst op een oprechte bekering, maar eerder op achterliggende bedoelingen waarbij nog wordt opgemerkt dat verzoeker er bovendien niet in slaagde om op een overtuigende manier te verklaren waarom hij, nadat hij het christendom 17 jaar lang had afgewezen, plots binnen enkele maanden tijd overtuigd raakte om voor het christendom te kiezen. De commissaris-generaal wijst erop dat verzoeker in eerste instantie stelde dat hij zich totaal verloren voelde na de breuk met zijn partner en herhaaldelijk verwees naar de rust die het christendom hem bracht maar erop gewezen dat hij deze rust ook in 2003 al voelde, antwoordde verzoeker dat zijn visie op het leven veranderd was, dat hij volwassen was geworden en dat hij ervaringen had opgedaan door in Europa en België te wonen. Volgens de commissaris-generaal kan ook deze uitleg echter niet verklaren waarom verzoeker, die een hekel aan religie had, plots in enkele maanden tijd besloot om te bekeren tot het christendom. Nogmaals gevraagd wat de reden was voor deze plotse omslag in zijn houding tegenover religie, antwoordde verzoeker dat hij na zijn vertrek uit Griekenland zware mentale problemen kende, dat hij zich al tien jaar in een depressie bevond en dat hij daarom voorafgaand aan zijn relatiebreuk niet in de gelegenheid was om na te denken over zijn religie doch de commissaris-generaal oordeelt terecht dat ook deze uitleg geen verklaring biedt voor de snelheid waarmee hij zijn vorige overtuigingen achterliet waarbij wordt aangegeven dat verzoeker zijn mentale problemen bovendien niet met medische documenten staafde.

Verzoeker slaagt er niet in bovenstaande pertinente vaststellingen in een ander daglicht te stellen.

Verzoeker hekelt ten vierde het motief aangaande zijn gebrekkige kennis van het bekeringsproces en de geloofsbeleving van zijn vrienden en onderstreept dat een bekering een geïndividualiseerd proces is en benadrukt zijn eigen belevenissen. Verzoeker gaat er hiermee echter aan voorbij dat uit zijn verklaringen is gebleken dat J. een cruciale rol speelde in zijn bekeringsproces, dat uit zijn verklaringen naar voren komt dat ook de vrienden L., S., H. een belangrijke rol speelden in zijn beslissing om zich te bekeren tot het christendom en dat hij hierover regelmatig met deze vrienden sprak (gehoorverslag, p. 12-13, p. 16-17,) zodat de commissaris-generaal hieromtrent terecht het volgende motiveert:

“De snelheid waarmee u zich door J(...) liet bekeren is des te opmerkelijk in het licht van de vaststelling dat u bijzonder weinig over J(...)s eigen bekeringsproces kon vertellen. U stelde in dit verband weliswaar dat J(...) verwees naar zijn eigen problemen uit het verleden. Hij vertelde u dat uw verhaal hem aan het zijne deed denken en hij zei dat hijzelf door Jezus en het christendom gered werd (NPO, p. 12). Gezien de cruciale rol die J(...) speelde in uw bekeringsproces, is het echter zeer bevreemdend dat u over J(...)s problemen weinig meer kon vertellen dan dat hij voor zijn vertrek uit Iran gescheiden was van zijn echtgenote (NPO, p. 13). U wist niet wanneer die scheiding plaatsvond en u heeft J(...) ook nooit gevraagd naar de details van zijn bekeringsproces (NPO, p. 13). Dat J(...) u enerzijds zou overtuigd hebben om te bekeren door naar zijn eigen bekeringsproces te verwijzen, maar anderzijds niets over dat bekeringsproces zou hebben verteld, is weinig coherent en dus ook weinig geloofwaardig. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat u ook amper iets kon vertellen over het bekeringsproces en de geloofsbeleving van de andere gelovigen waar u regelmatig mee omgaat. U verklaarde in dit verband dat uw vrienden L(...), S(...) en H(...) een belangrijke rol speelden in uw beslissing om te bekeren. Ze gaven de rust die ze hadden gevonden door aan u, wat u als een steun ervaarde (NPO, p. 16). In het licht van deze verklaringen is het echter opvallend dat u niet kon vertellen om welke reden L(...), S(...) en H(...) zich hadden bekeerd tot het christendom (NPO, p. 17). Evenmin kon u vertellen wanneer L(...) en S(...) zich bekeerden tot het christendom of welke kerk zij in België bezoeken (NPO, p. 17). Nochtans kan verwacht worden dat u, indien zij werkelijk een belangrijke rol speelden in uw beslissing om te bekeren tot het christendom, deze zaken met hen zou besproken hebben. Uw gebrekkige kennis over de manier waarop uw vrienden hun geloof beleven, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw stelling dat zij een belangrijke rol speelden in uw bekeringsproces. Dit onderstreept andermaal het ongeloofwaardig en opportunistisch karakter van uw bekering tot het christendom.” Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten.

Ten slotte voert verzoeker aan dat er ten onrechte wordt vastgesteld dat hij geen risico loopt in Iran om vervolgd te worden omdat hij niet weet welke functie zijn neef bij de Iraanse veiligheidsdiensten uitoefent. Hij meent dat de functie van zijn neef losstaat van de bedreiging die deze neef tot hem heeft gericht, zijnde hem bij terugkeer aangeven bij de Iraanse autoriteiten omwille van zijn bekering tot het christendom. De Raad stipt hierbij aan dat de commissaris-generaal in eerste instantie heeft geoordeeld dat er geen geloof kan gehecht worden aan de bedreigingen van zijn neef omdat geen geloof wordt

gehecht aan zijn (oprechte) bekering tot het christendom. Volledigheidshalve heeft de commissaris-generaal daaraan terecht het volgende toegevoegd:

“Hier kan voor de volledigheid nog aan toegevoegd worden dat het enigszins bevreemdend overkomt dat u niet bleek te weten welke functie uw neef M(...) bij de Iraanse veiligheidsdiensten uitoefent (NPO, p. 8). Uw verklaring voor uw onwetendheid op dit punt, namelijk dat M(...) moeilijk in contact komt met andere familieleden en niet veel vertelt over wat zijn functie juist inhoudt, overtuigt maar moeilijk (NPO, p. 8). Vooreerst dient in dit verband te worden opgemerkt dat uw uitspraak dat M(...) maar moeilijk in contact komt met andere familieleden weinig coherent is met de vaststelling dat hij op bezoek was bij uw moeder toen u haar vertelde dat u zich in een kerk bevond (NPO, p. 8). Daarnaast kan verwacht worden dat u, indien u werkelijk vreest bij terugkeer naar Iran door M(...) te worden overgeleverd aan de Iraanse autoriteiten, zou geprobeerd hebben om te weten te komen hoever M(...) invloed bij de Iraanse autoriteiten precies reikt. Dat u niet meer moeite heeft gedaan om dit te achterhalen, hoewel het hier om een elementen gaat dat integraal deel uitmaakt van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Geneefse Conventie of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas”. Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven.

Daarnaast moet de Raad opmerken dat deze voorgehouden bedreiging door de neef op geen enkele manier wordt gestaafd. Daargelaten het gebrek aan geloofwaardigheid aangaande verzoekers bekering en daargelaten de vaststelling dat verzoeker heeft nagelaten zich te informeren over de stand van zaken wat betreft de bedreiging geuit door zijn neef, moet opgemerkt worden dat er thans (nog) geen officiële ingediende klacht door de neef voorligt. Zodoende wordt niet aannemelijk gemaakt dat er concrete indicaties zijn dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van zijn bekering. Zelfs in het geval zijn neef, waarvan niet duidelijk is hoever zijn invloed bij de Iraanse autoriteiten reikt, of – zoals verzoeker voorhoudt eenieder – bij zijn terugkeer dergelijke klacht zou neerleggen uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat hoewel bekeerlingen als een sterke bedreiging voor de nationale veiligheid van het land worden gezien (COI Focus, *“Iran, De situatie van bekeerlingen naar het christendom”* van 26 februari 2021, p. 7) het Iraanse regime zich in de afgelopen jaren vooral richtte op predikanten op hogere niveaus in de kerkhiërarchie (COI Focus, *“Iran, De situatie van bekeerlingen naar het christendom”* van 26 februari 2021, p. 13), dat eerder sprake is van bestraffingen van bekeerlingen die een erg zichtbare activiteit uitoefenen of een organisatorische rol vervullen of personen die huiskerken organiseren of eraan deelnemen (COI Focus, *“Iran, De situatie van bekeerlingen naar het christendom”* van 26 februari 2021, p. 15) en dat het voor de Iraanse autoriteiten moeilijker is om bekeerlingen in het oog te houden in de grote steden (COI Focus, *“Iran, De situatie van bekeerlingen naar het christendom”* van 26 februari 2021, p. 19) waarbij dient aangestipt te worden dat verzoeker afkomstig is uit Bahar. Wat de situatie betreft van bekeerde terugkeerders, dient nog opgemerkt te worden dat uit landeninformatie blijkt dat een terugkeer problemen zal veroorzaken wanneer de bekeerling reeds gekend was bij de autoriteiten bij zijn vertrek en dat indien dit niet het geval is, een terugkeer naar Iran niet problematisch zal zijn waarbij nog wordt opgemerkt dat bekeerlingen die hun bekering openbaar maken ernstige problemen kunnen ondervinden en de autoriteiten de bekeerling bij terugkeer kunnen aanhouden indien hij hierover zeer vocaal was op sociale media (COI Focus, *“Iran, De situatie van bekeerlingen naar het christendom”* van 26 februari 2021, p. 23). De Raad kan hierbij wijzen op het gegeven dat na consultatie van verzoekers Facebookprofiel niet bleek dat hij christelijke boodschappen publiceert zodat de commissaris-generaal terecht stelt dat er geen reden is om aan te nemen dat verzoeker omwille van dit profiel in het vizier van de Iraanse autoriteiten zou komen. De Raad benadrukt dat uit de landeninformatie blijkt dat het onwaarschijnlijk is dat Iraniërs die bekeerd zijn in het buitenland bij terugkeer in de negatieve aandacht zullen staan van de autoriteiten indien zij niet eerder gekend waren bij de autoriteiten omwille van politieke activiteiten, onopvallend blijven en niet deelnemen aan proselitisme en dat hoewel moslims die zich bekeren tot het christendom aanhouding en vasthouding riskeren indien hun bekering bekend wordt, er vooral een hoog risico op aanhouding, vervolging en bestraffing is bij proselitisme namelijk bij bekeringsactiviteiten (COI Focus, *“Iran, De situatie van bekeerlingen naar het christendom”* van 26 februari 2021, p. 24, 25 en zie *“DFAT Country Information Report Iran”*, van 14 april 2020, p. 33).

De Raad wijst er hierbij op dat niet elke aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging uitmaakt, maar dat dit enkel het geval is indien het om een ernstige aantasting of belemmering gaat. De Raad herhaalt dat verzoeker geen oprechte bekering tot het christendom heeft aannemelijk gemaakt en dat in casu de gegronde vrees voor vervolging ook niet aannemelijk wordt gemaakt nu verzoeker evenmin aannemelijk maakt dat hij zich bij een terugkeer naar zijn land van

herkomst als christen zal manifesteren of dat hij als dusdanig gezien zal worden door zijn omgeving en hij hoe dan ook niet aantoonde dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging.

De door verzoeker neergelegde documenten kunnen, omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan (het oprechte karakter van) verzoekers bekering, dat verzoeker niet aantoonde of aannemelijk maakt dat hij zich bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als bekeerling zou profileren of als dusdanig zou riskeren te worden beschouwd en dat verzoeker bijgevolg evenmin aantoonde of aannemelijk maakt dat hij ingevolge hiervan problemen zou riskeren of een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin zou dienen te koesteren.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat hij zich bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als christen zal manifesteren of dat hij als dusdanig gezien zal worden door zijn omgeving en heeft ook niet aangetoond dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asieltrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

2.2.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.2.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.2.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend eenentwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

H. CALIKOGLU